

kam se vrátne. Během několika vteřin ji ztratil z dohledu a zůstal sám s baterkou o výkonu několika wattů, mokrým trávíčkem a neviditelným světlem.

Manny vypnul baterku. Všechno zčernalo. Chvil se zimou. Byl slepý. Pak mu odstín po odstínu začaly naskakovat barvy.

Kdo pofouká bebí

Když přišel Dougie domů, ona tam byla, jako obvykle. Seděla na gauči, jako obvykle, a všude kolem jí stála domácí práce. Dívala se na televizi, jako obvykle. Až na to, že... Až na to, že se teď neměla na co dívat.

„Tak kde je ta televize?“ zeptal se.

„Je pryč,“ oznámila mu.

„Jak pryč?“

„Ukradli ji.“

„Ukradli? Co se mi tu kurva snažíš nakukat?“ Nepřipadalo v úvahu, že by tu televizi někdo ukradl. Ona ji prodala, rozbila, někomu ji půjčila nebo ji třeba darovala posranému Červenému kříži.

„Šla jsem nakoupit,“ vysvětlila mu. „Když jsem se vrátila, naše věci byly pryč.“

„Věci? Jaký věci?“ Ježíškriste! Proč mu nikdy nemůže říct, co potřebuje vědět, hned zkraje?

„Všechna elektronika, co asi jinýho?“ povzdychla si. „Televize. DVD přehrávač. CD přehrávač. Ehm... rádio.“ Znovu si povzdychla, trochu roztrášeně. Zadívala se mu přímo do očí, aby viděl, že brečela.

„A už tě někdy napadlo zamknout za sebou dveře, ty přčo jedna blbá?“

„Ale já zamkla,“ ohradila se a dlouze zamrkala. Oči klopila dolů, na nehty.

„Tak jak se asi ty zloději dostali dovnitř? Dyk je tenhle byt sakra zabezpečený, ne?“

„Museli mít klíče. Ty klíče, cos je minulej tejděn ztratil. Když ses opil a museli tě z hospody odnýt.“

Nepronesla to vycítavým tónem, to už se naučila, ale pořád ještě se nenaučila vůbec nemluvit. Jako by její slova byla obdobou lžic špenátu pro Pepka námořníka; Dougieho vztek po nich rostl stejně rychle jako Pepkovi kreslené svaly.

„Už jsem ti říkal, že jsem ty podělaný klíče neztratil!“ zajčel a vrazil jí dva prsty skoro až do tváře. Cukla sebou, ale protože jí neuhodil, nepodařilo se jí udržet jazyk za zuby.

„Tak kde teda jsou?“

„Už jsem ti to říkal!“ zařval a mohutnou pravačkou jí propletkl po obou tvářích, jednu hřbetem, druhou dlaní. „Do prdele, že sis je vzala ty? Strčilas je do svojí debilní kabelky a ztratilas je, co?“ Levou rukou si jí přidržel, aby mu neuhýbala před ranami. „Ta tvoje kabelka je jako posraná černá díra! Ta jednou nasaje celej zkurvenej vesmír a co se s ním pak kurva stane, co? Co se s ním pak kurva stane?“

„Kristepane, ty ses úplně pomát,“ vřískala v příválu ran přes komňající se vlasy a prsty. „Měli by tě zavřít do blázince, ty debile jeden!“

Vykroutila mu ruku ze sevření, a tak ji popadl za krk a silně ji stiskl. Nakrčil ramena, aby mu nemohla na oči, ale ona ho místo toho zkusila praštit do žeber, jenže z takové blízkosti s ním moc nesvedla. Když jí tiskl dál, zkusila ho... *lechtat* na prsou. Do hajzlu! Tam byl taky nejlechtrivější – a to nevěděl nikdo krom jeho matky. To se stává, když si člověk pustí ženskou k tělu: přijde na věci, které by neměl vědět nikdo krom vaší mámy.

Každopádně do ní zničehonic vjela síla a začala ho lechtat tak strašně, že musel její krk pusit. Dokonce z něj vyloudila nedobrovolné zahýkání, skoro smích,

a to udělala velkou chybu. „Tady je něco k smíchu, jo?“ zařval a srazil ji na zem.

Přinejmenším srazil na podlahu větší část jejího těla. Hlava totiž skončila na dřevěném stolku, na němž stával televizor, a s ohlušující ranou prorazila jeho desku. Bylo to velice působivé, skoro jako triková scéna ve filmu. Dougie z toho měl málem mrtvici, o tom žádná.

Okamžitě si k ní klekl, chtěl ji odtamtud vytáhnout. Jenže to bylo komplikované, protože z rozbitého stolu se stalo něco jako klec kolem její hlavy. Třísky byly pořád přišroubované k válcovité kostře a pružný kov nadzvedl roztržené okraje do klinu ve tvaru písmene V, který se nedal roztáhnout ven. Koukal jí jen nos a pár pramenů vlasů. Zkusil páčit roztržené dřevo dovnitř, ale její tvář uvizla hned pod třískami, jako by byla ve svěráku. Kdyby se jí pokusil táhnout stranou, taky by si moc nepomohl: roztrhalo by jí to celou tvář. Možná by jí i oslepl.

A tak si dřepel a čekal, až z něj vyprchá vztek a on bude moct s chladnou hlavou přemýšlet, jak dál.

Po jedné dvou minutách mu došlo, že nemá cenu dělat si starosti, jestli jí oslepl nebo ne, že nemá cenu tahat její hlavu ven.

Naopak, už s ní manipuloval až moc a teď by jí měl radši nechat přesně tam, kde je.

Nechtěl ji zabít. Alespoň ne natrvalo. Tedy, *chtěl* ji zabít, protože si to za svoje chování zasloužila a jeho by nic než její smrt neuspokojilo, ale kdyby bylo po jeho, zabil by ji, a když by si chvilu poležela mrtvá, pak by najednou začala kašlat a chrlít krev a pak by zase obživila. Načez by řekl:

„Takže si pamatuj: takhle dopadneš.“

Jenže ona takhle mrtvá nebyla. Ona byla mrtvá jako táč masa pod celofánem.

Snažil se rozpomenout, jestli na kůži zůstávají otisky prstů, nebo jen na klikách, zdech, pistolích a takových věcech. Viděl v televizi spoustu detektivek, ale moc se na ně nesoustředil, znáte to, však z toho potom člověk neskládá žádnou posranou zkoušku.

Nevzpomněl by si ani zaboha.

V kuchyni stály pořád tašky s nákupem; přece je kurva nebude uklízet. Venku už byla tma.

Když se Dougie vrátil do obýváku, trochu se vzpamatoval a začal to brát vážně. Utěrkou na nádobí otřel probořenou desku v místech, kde se snažil odtrhnout rozlámané kusy dřeva od sebe. Pak zašátral do úzkého prostoru, kde byla její hlava vkliněná mezi třísky a televizní program. Podánilo se mu kolem jejího hrdla obtočit utěrku a pak jí třel sem a tam, dokud nebyl spokojený.

To nejtěžší už někdo obstaral za něj: kdyby se snažil zaonačit, aby to *vypadalo*, že mu někdo vybil byt, musel by všechny ty věci vynést sám – a kam by je vyhodil? Nejspíš někam, kde by je policajti našli do dvou minut, a pak by byl v prdeli. Ale takhle už nemusel hnout ani prstem: do jeho bejváku se skutečně někdo vloupal, fakt mu ukradli jeho věci, ty zmrdi *vopravdu* zabili jeho holku. Jeho družku.

Jeho Gemmu.

Dougie si rychle prohlídl byt, aby si zapamatoval, co všechno se ztratilo, a pak se pustil do posledního problému.

Až moc lidí ve městě ví, že má kapánek výbušnou povahu. Pro začátek Gemmini rodiče, určitě i ten debilní Gemmin doktor a bůh ví, jaký další čmucharové. Nemohl jen tak nakráčēt na policejní stanici a říct jim, že našel svou přítelkyni zavražděnou. Kdyby se narodil jako takovej ten buzerant ze střední třídy, co může vyrukovat s takovým tvrzením a očekávat od poldů čaj a utěšování místo drsného výsledku, tak by přece neměl tu výbušnou povahu, žejo?

Ne, zůstane pěkně tady a takhle to bude vypadat. Lupiči to tady vybilili, zřídili Dougieho holku a rozbili držku i Dougiemu. Policajti je najdou ležet vedle sebe, naloží je oba do ambulance, ji mrtvou, jeho zmlácenýho, ale živýho.

Ted už jen stačilo, aby se zřídil.

Zvedl pěst před tvář a zafal ji, až se třásla. Zkusmo si bouchl klouby o obočí, nejdřív slabě, pak silněji, ale ne dost silně, aby to moc bolelo.

Praštil se do břicha, udělal to zničehonic, aby se zaskočil, ale přirozeně se nenachytil na švestkách a ani si nevyrazil dech. Krom toho, kdyby si vyrazil dech, bylo by mu to úplně na hovno, protože by to stejné poznal jen on sám. Potřeboval modřiny, řezné rány, možná zlomený žebra, vyražený zuby. Jo! Vymlátit si posraný zuby! Co je pár debilních zubů v porovnání se zbytkem života na svobodě! Do hajzlu, co je měsíc v nemocnici v porovnání s dvaceti járama v lochu?

Znovu se zadíval na svou pěst a došlo mu, že i kdyby se odhodlal a praštil se, co to dá, pořád by se dost nezřídil. Ruce měl pořád připojený k tělu, takže se nemohl pořádně napráhnout – šlo čistě o pákový efekt.

Dostal ale jiný nápad, a tenhle by mohl vyjít.

Vyjede si na sídliště na kraji města, vyprovokuje v zapadlý uličce rvačku s nějakým ožralým parchantem, nechá se zmalovat, dojede domů a lehne si vedle Gemmy na podlahu.

Jestli při tom nezhebne, tak to přece v pohodě zvládne: však by to nebylo poprvý, ne? Zalezl si ke Gemmě do postele – „Co se ti to stalo?“ „Dostal sem do budky, ne asi.“ „A vod koho?“ „Kurva fix – vod někoho – co já vim – komu na tom záleží? Chceš taky jednu?“

„Hej! Ty sráči!“ zařval Dougie. „Bouchni si, jestli seš dost tvrdej!“

Neznámý se zastavil a zamžoural do tmy.

„Ke komu mluvíš, kámo?“

Dougie vykročil, ale ne tak daleko do uličky, aby se dostal do světla na High Street. Jestli ho někdo bude chtít zrychtovat, bude muset projít trochu snahy a jít za ním do tmy.

„Vyčisti si uši vod hoven, třeba pak uslyšíš líp!“

Mladík zaváhal, popošel o krůček. Nebyl to úplně skinhead, ale vlasy měl přistřížené hodně nakrátko, bleděj byl jako kydanec bramborový kaše a na sobě měl flisovou soupravu na běhání jako nějakéj kreten.

„Zmrde svínutej!“

Ale mladík na návnadu nezabral.

„Tady někomu jebe,“ odfrkl si a odešel.

Dougie se zamyslel, jestli nemá jít někam jinam, i když tohle místo bylo výtržnostmi proslulé. Poldové sem taky nechodili, nebo až mnohem pozdějc v noci, když bohatý lidi v modernějších čtvrtích všichni bezpečně našli auta a odjeli domů.

„Hej!“

Další posranej vylepanec – ne, to byl ten samej, ale vrátil se s kámošem.

„Co to máš za kluka, sráči?“ zavolal Dougie. „Má aspoň velkého ptáka?“

A to splnilo svůj účel, stačilo jen ještě párkrát do nich strčit a naznačit výpad, aby došlo na pěsti. Ti dva mladíci nebyli žádné těžké váhy, ale byli šlachovití, divocí a ne moc opilí. Dougiemu se úplně na začátku podařilo ubalit jim párkrát do tváře, ale potom už začali mít navrch oni. Málem ho zabili – teda obrazně řečeno. Rozhodně na minutu omdlel, a když přestali kopat (naštěstí neměli martensky, jen adidasky) a utekli, kašlal krev a zvratky.

Jen měl pocit, že to mláčené trvalo dýl, než bylo nutné: nejspíš by mu prošlo i míň. Chytil se oběma rukama za břicho a pokusil se zvednout, kolena a levé rameno použil jako páku – a povedlo se mu to. Každý nádech

ho bolel: asi zlomený žebra, ale nic, co by mu zabránilo dojet domů. Nos měl možná zlomený, připadalo mu, že rty má na několika místech roztrhnutý, klouby už měl modrý... Pod hadrrama musí hrát všema barvama duhy. Hystericky se rozesmál, pak se znovu pozvrátil a čelem narazil na zem.

„Bože můj – copak vám to udělali?“

Ženský hlas – ženské nohy, které k němu běží – ženské ruce, které se k němu sklánějí.

„Jsem v pořádku – nechte mě bejt,“ vyštkl a odvrátil od ní tvář. Skryl ji ve shrbených ramenou a znovu zkusil vstát.

„Dovolte, já vám pomůžu.“

„Já jsem v pohodě, *šakt*,“ zasténal a po kolenu se vrhl do tmy.

„Já vím, že ne,“ řekla. „Jestli dovolíte, pomůžu vám vstát.“

Podržela ho, zatímco se zvedal, a když se pokusil odejít, chytila ho za ramena. „Poslouchejte: jsem zdravotní sestra. Viděla jsem, jak vás kopalí. Utržil jste hodně ran do hlavy. Musíte jít do nemocnice na pozorování pro případ, že by se vám spustilo krvácení do mozku. Nemůžete jít jen tak domů.“

„Pusťte mě.“

„Poslyšte, uklidněte se. Už jsou pryč. Teď už jste v bezpečí. Nemusíte utíkat.“

„Táhněte do hajzlu!“ Znovu se jí vytrhl, ona ho znovu popadla za ramena a tentokrát si ho otočila tváří k sobě.

„Pořád byste mohl *umřít*,“ oznámila mu patnáct centimetrů od jeho nosu. Blondýna, který táhne na třicet, žádná rtěnka, velký modrý oči, docela šukézní. „Rozumíte mi?“

„Nic mi není,“ vzdychl a poklesla mu ramena. „Jestli jste sestřička, tak proč nejdete zpátky do špitálu?“ Zepal se jí, zatímco si ho prohlížela.

„Mám po službě,“ odpověděla.

„Nějak to na vás není poznat.“

Líftově se pousmála, jako by ji upozornil na něco, na co už ji upozornili všichni ostatní před ním. „Mám v autě malou baterku,“ řekla. „Chci se vám podívat na zorničky.“

„Mám hezký oči, co?“ začulil se, přestal odporovat a srovnal s ní krok.

„To nebudu komentovat,“ opáčila. „Jen doufám, že ještě reagují na světlo.“

Zavedla ho ke svému autu, které bylo zaparkované jen nějakých padesát metrů od jeho, a otevřela oboje přední dveře. On se zhroutil na místo spolujezdce, samotného ho překvapilo, jak je slaboučký. Ona zaplula na místo pro řidiče, jako by surfovala, a snadno natáhla dlouhé nohy pod páku se zámekem volantu.

„Sportujete?“ Bylo by nejlepší, kdyby nebyla moc sportovně založená.

„Udržuju se v kondici,“ zamumlala a dál se prohřívávala kastlíkem. „Nepiju... Vyhýbám se rvačkám...“

„Hele, já nejsem opilej,“ namítl. „Přesvědčte se, jestli mi táhne z pusy.“

Naklonila se k němu a přičichla si. Její vlastní dech, nebo možná kůže, voněla po jídle z restaurace: žádné konkrétní jídlo, jen něco, co člověk nedostane doma ani u stánku s teplým občerstvením.

„Máte pravdu,“ řekla, tentokrát už s větším respektem. „Tak proč vás zbili? Oloupili vás?“

Nejdřív chtěl přisvědčit, ale pak ho napadlo, že by ho chtěla vzít přímo na policii. „Byl jsem jen v nesprávnou chvíli na nesprávném místě,“ pokrčil rameny.

Našla tužkovou svítilnu a posvítla si jí do klína, aby zkusila baterky. Nakázala mu, ať se podívá do stropu auta. Zavřela dveře, aby jí nepřekáželo stropní světlo. Pak jedním zručným pohybem přešla slabým paprskem nejdřív po jedné a pak po druhé zorničce.

„Zatím žádné problémy,“ ujistila ho. „Ale krvácení se může spustit rychle. Pořád byste měl jít do nemocnice, nechat si tohle udělat každých patnáct minut. Nedělám si legraci.“

„Co kdybyste mě zavezla domů a já si lehl?“ navrhl unaveně. „Nemám zájem čekat půl noci jako debil, než mě nějaký doktor na úrazovém oddělení prohlídne.“

Mýlně si to vyložila, jako že po ní chce, aby s ním zůstala, u něj nebo u ní doma, a svítla mu do očí, dokud nebude plně spokojená.

„Podívejte,“ řekla. „Jestli nechte jet do nemocnice, já vás nemůžu nutit.“

„Ne, ne,“ pospíšíl si ji uklidnit. „Pojeďu. Jenom... Čeká na mě doma přítelkyně...“

Vrhl na něj skeptický pohled, ale z jeho očí vyčtla, že je to přece jen pravda. Potlačila chvilkovou obavu a rozhodla se.

„Dovezu vás do nemocnice, ve které pracuju,“ nabídl se. „Tam by vás mohli ošetřit rychleji.“

Odemkla a vyhákla páku na volant. Pak se sehnula a s tváří přitisknutou na volant se jí snažila zavřela oči pod sedadlo. Na okamžik samým úsilím zavřela oči.

A on toho okamžiku využil. Vrh se na ni, celým tělem jí přimáčkl hlavu k volantu. Stačilo mu několikrát prudce trhnout trupem a zaklínil ji krk o vyčalouněný ocelový oblouk a pak už jen tlačil a tlačil a tlačil a hekal při tom strachem a zoufalstvím. Ona byla silná, ale neměla se kam pohnout. Mohla mu nanějvýš zběsile zatínat nehy do kalhot; neměla ale šanci dostat se tam, kde byl lechtivý nebo kde by mu mohla ublížit.

Když se přestala cukat, nechal ji sklouznout z volantu; nejdřív se zhroutil na sedadlo a pak se sesula tak nízko, jak to jen šlo. Šoupl ji stranou od pedálů a řadící páky, do prostoru pod sedadlem, i když při tom řval bolestí – záda i žebra mu dávala co proto. Pak auto nastartoval.

Z kroužku na klíče zapalování se houpala figurka huskyho, taková chundelatá, vyvedená realistickými barvami. Svou vlastní sbírku postaviček z klíčenek ztratil, odporoučela se do věčných lovišť tak jako všechna alba s kartičkami fotbalistů a překvapení z kindervajiček, ale tenhle husky byl krásný, něco zvláštního.

„Kurva, nebud' bíbej,“ pronesl nahlas.

Dojel k železničnímu mostu na kraji sídliště a zaparkoval na odstavné ploše. Dotáhl mrtvolu po strném náspu k vybetonovanému břehu řeky a začal ji tam svlékat. Usoudil, že když ji policajti najdou nahou, budou si myslet, že to mělo něco společného se sexem, a budou pátrat po úchylácích, co dělají takovýchle věci.

Dougie pohmožděnými a napuchlými prsty zápasil se zapínáním jejích šatů; za očima se mu začala ozývat hnusná bolest. Nedokázal přijít na to, jak funguje ta podprsenka, její háček byl něco jako ty bezpečnostní uzávěry na lékovkách, a ani nedokázal roztrhat tu látku holýma rukama. Zbytek těla ale obnažil a ženu strčil do vody, krásnou jako loď. Ani se ale nepodíval, jestli bude plout nebo se potopí, jen doklopytal po stráni nahoru k autu. Zajel jim zpatky na sídliště a zaparkoval ho na stejném místě, kde stálo předtím.

Najít vlastní auto mu zabralo dýl, než čekal. Jako by mu nějaký blok bránil rozpomenout se, jak vlastně vypadá – jestli je bílý nebo modrý, ford nebo nějaký japonský nebo co vlastně. Ale nakonec na něj kápl, ono nastartovalo a on byl konečně v cílový rovince.

Za jízdy přemýšlel, jestli maj doma nějaký léky proti bolesti.

Policie si všimne škod napáchaných na jeho fasádě, ale vnitřek jim zůstane neviditelný, takže je fakt nutný, aby měl takový bolesti? Trocha podělaného paracetamolu by mu přece nijak neškodila. Obzvlášť když bude ležet na podlaze, nejspíš se zlomenýma žebřerama

a bez polskáře pod hlavou. Kristepane! Jako by to v životě nemohl mít jednou jedno duchý, co? Možná by si mohl opřít hlavu o něco měkkýho, něco, co už leží na podlaze?

Kurva! Tyhle slabošský myšlenky ho odvedly od řízení, takže špatně odbočil. Kam to do prdele...? Mžoural na pouliční značení, přestával se koncentrovat, soustředil se, zase se přestal soustředit.

„Budeš ležet na tý debilní podlaze a bude se ti to líbit, kurva!“ vykřikl zničehonic a dlaněmi zábušil do volantu. Z rukou až do hlavy mu projela jehlice bolesti, ale vyhrál hádku. Udělá to pořádně. Udělá na policajty dojem. Bude ten nejzuboženější šmejď, kterýho kdy viděli mimo márnici.

Spatřil silnici, kterou se měl vydat už poprvé, a se zkvilním pneumatik na ni odbočil. Takle navazuje na... na... Nedokázal si vzpomenout na jméno ty postrany silnice, ale až ji uvidí, tak ji pozná, zná ji jako svoje mizerný boty. Na co kurva vůbec nějaký jméno potřebuje? Jak točil volantem, všiml si, že mu něco ostrého cváká v levém zápěstí, asi jako uvolněná kuřecí kost nebo tak něco. To si taky zlomil? Kristepane!

Tady měla být odbočka, ale žádná tam není. Prostě není. Politici pořád mění silnice, berou velký práchy za to, že seděj na zadku a mění mapy města. Bude muset zařadit zpátečku, najít první odbočku doleva, jet na západ, dokud nenarazí na vodu, a potom začít znovu.

Za očima ho to bolelo čím dál víc. Možná v tom posraným domě ani žádná para... jak se tomu nadává?... paradol... nebude. Ona pořád měla nějaký bolesti, ženský bolesti. S takovouhle ženskou, co furt polykala prášky proti bolesti, bude mít štěstí, když na něho vůbec nějaký zbydou.

„Ty se do toho neseř!“ zařval a instinktivně zahrnul za roh. Lehnout si kdekoli, dokonce i na tvrdé podlaze,

by bylo blaho. Bude se muset hodně držet, aby neřekl poldům, ať vymajznou a nechaj ho spát.

Na okamžik omdlel, ale škrbnutí volantu ho zase probálo. Byl zmaččený potem.

„Já chci domů!“ žadonil, pak mu to ale přišlo trapné. Odkášlal si a dělal, že za ten dětský tón může něco, co mu uvízlo v krku.

Nakonec se ale ulice daly do pořádku a začaly vypadat povědomě. Zpomalil a zastavil na křižovatce a všechno, co viděl, tam mělo být. Zatočil doprava a byl odměněn domy, které tam očekával.

Měl si ale vzít tu klíčenku s huskym, doboha! Samozřejmě ne ty klíče samotný, ale tu chlupatou psí figurku. Jako by ji teď před sebou viděl: byla to ta nejkrásnější a nejcennější věc, jakou by kdy měl, jenomže teď už ji nikdy mít nebude. Proč byl tak blbej? Kdo by asi tak věděl, že to není jeho? Do hajzlu! Měl jedinou šanci si to vzít a on jí tam nechal. Prosral to jako všechno ve svém životě.

Zničehonic se ta bolest za očima šíleně zhoršila a jemu došlo, že už nemůže jet dál, a tak smykem zastavil. Ale když vzhlédl, poznal, že jako zázrakem dojel k cíli, že zaparkoval před domovem.

S neovládatelným vzykáním vyklopýtal z auta a mělké dýchání synchronizoval s každou vteřinou, kterou musí vytrpět, než si lehne. *Ona* tam bude, lehne si vedle ní, a až se vzbudí, všechno bude v pořádku.

Ve dveřích se zapotácel, napůl oslepený. Kapsy kalhot se mu nějak zmenšily, a když potlučenými prsty šátral ve štrbince z džínoviny, rukou mu až dolů do páteře projížděly studené záchvěvy bolesti. Konečně vytáhl klíče, ale pak se mu zase nedařilo napasovat je do zámku.

Napadlo ho, že na ni zavolá, ať mu otevře, pak se zasmál a křečovitě se rozkašlal. Bolest za očima byla

neuvěřitelná; vrhl se dopředu a praštil hlavou o dveře, po čemž se mu na chvíli ulevilo, a tak to dělal znovu a znovu.

Asi se nechal trochu unést, protože nakonec se dveře otevřely a on spadl po hlavě do chodby. Ten koberec tam předtím nebyl, a přece ho poznával. Byl to koberec, který znal celé dětství – koberec jeho *skutečného* domova, domova jeho rodiny.

„Ach Bože, Douglasi, copak se ti to stalo?“

Překulil se na podlaze a zjistil, kdo se nad ním naklání: jeho matka. Našel ji. Jel poslepu spirálově stoupajícími ulicemi své bolesti a stejně ji našel. Teď si k němu klekla, zvedla mu hlavu z podlahy a položila si ji do klína. S pláčem mu otfela jeho vlastní slzy z tváře. Snažil se říct: „Jsem v bryndě, mami,“ ale dokázal jen otvírat a zavírat rty, otvírat a zavírat, zcela bezhlesle.

Ona na něj taky mluvila, on ji ale přes hukot v uších nesclyšel. Věděl však, co mu říká: nepotřeboval jí odezírat ze rtů ani se jí dívat do očí: chápal to z toho, jak tu byla pro něj a jediné pro něj, přežívala, jen aby přežil on, existovala, aby mohl existovat on. Světlo v něm zhasínalo, ale věděl, co mu nabízí: „Vrat se a zůstaň se mnou. Já tě schovám. Dostaneš další šanci. Dostaneš tolik šancí, kolik budeš chtít.“

Tunel se už otevíral. Dougje se schoulil, kolena na hrudi, pěsti zatáté, připravený.